

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Redacció: Guardia, 14, pral. - BARCELONA

La dominació és la guerra, i
la llibertat és la pau.
DAMENN.

PER LA PAU SOCIAL

Guerra a la guerra!

Crída als obrers de tots els pobles

Creiem interessant reproduir la crida que la Sindical Internacional va fer fa poc. Enlloc s'escau com en aquest número dedicat a la pau.

S'acosta el dia del desè aniversari de la guerra. La Humanitat recordarà amb horror aquesta diada que llençà els pobles de gairebé tot l'univers a un espantós carnatge.

Durant quatre anys, un núvol de sang planà damunt la terra, regada de dolors i de llàgrimes. Durant quatre anys, com a ferotges bèsties, els pobles, enfollits, es llençaren els uns contra els altres. Milers de joves, la flor de la Humanitat, enfosquit el seu esperit per mots d'ordre d'elements militars i capitalistes sedents de poder, sacrificaren les vides en defensa de promeses enganyoses.

Després vingué la pau, una pau que, ironia dolorosa abatia totes les esperances que els pobles havien fet en la pau justa, estable i definitiva, en la realització de la qual cregueren.

Els Estats s'armen novament i es preparen per a altres lluites. La Ciència, en els laboratoris, cerca nous mitjans de destrucció i de mort, més horribles, més devastadors, més segurs per aconseguir perfectament el seu objecte. Tothom sap que una nova guerra sobrepassaria en horror i en crudeltat totes les anteriors. Una nova guerra fora una lluita mortal, l'exterminació absoluta per mitjà de gasos emmetzinadors i bacteries infeccioses. Aquesta lluita odiosa fora el triomf de la barbàrie aniquilant tota senyal de civilització.

El Temps és bàlsem per a les ferides. Els sentiments d'amaror i els rencors, en el curs dels anys, han de minvar i desaparèixer. Només un sol sentiment ha de viure, ben arrelat en els cors dels homes: l'odi al nacionalisme exterminador, l'odi sant a la guerra.

Quan la Humanitat, davant les ruïnes acumulades per la guerra, s'abandonà a la desesperació, fou la classe obrera la primera que aixecà la bandera de la Internacional. Fou la classe obrera organitzada internacionalment la primera que deixà sentir el crit de «Abaixa la guerra!». Es el proletariat, organitzat internacionalment en Sindicats i en Seccions polítiques, el que vol que s'acabin totes les guerres. Si aquest exercit pacífic ho vol—i ho voldrà—la veu de les innumeres masses que té adherides arribarà com una advertència solemne a les oïdes dels que en els seus freds càlculs, en el seu odiós egoisme, es disposen altra volta a precipitar la Humanitat a la misèria i a la dolor.

Obrers! Camarades de tots els països! El tercer diumenge del setembre pròxim (1), la Federació Sindical Internacional, apoiada per la Internacional Socialista Obrera, per la Internacional de les Cooperatives i per la Internacional de les Joventuts, organitza a tots els països una jornada contra la guerra.

Aquesta jornada haurà d'ésser la movilització de l'exèrcit internacional de la Pau!

Més encara: haurà de fer veure a totes les nacions reaccionàries, a totes les potències de la mort, que contra els seus designis funestos les forces de la vida i del progrés s'aixecaran indisolublement unides en una voluntat inquebrantable de Pau i de Treball.

Companys! Manifesteu-vos en massa en la nostra jornada internacional contra la guerra.

Guerra a la guerra!
Visca la pau internacional!

Per la Federació Sindical Internacional: *León Jonhauz*, *T. Leiper* i *C. Mertens*, vice-presidents; *J. Dudgeest*, *J. Lassemdach* i *Jhon W. Brown*, secretaris; *R. Stenhuis* (Holanda); *Luka Pavicevic* (Iugoeslàvia); *T. Leiper* (Alemanya); *Karl Dürz* (Suïssa); *C. Mertens* (Bèlgica); *J. Jasyai* (Hongria); *D. Ben-Gurion* (Israel); *A. Garoford* (Àfrica del Sud); *Geza Hoffer* (Rumania); *C. Madsen* (Dinamarca); *Freed. Bramley* (Anglaterra); *P. Krier* (Luxemburg); *Francisco Largo Caballero* (Espanya); *Ludovico d'Aragona* (Itàlia); *T. Moore* (Canadà); *León Jonhauz* (França); *E. Morics* (Estònia); *Z. Zulawski* (Polònia).

(1) Recordem als lectors que la crida ja fa temps que fou redactada.

La Pau i la Internacional

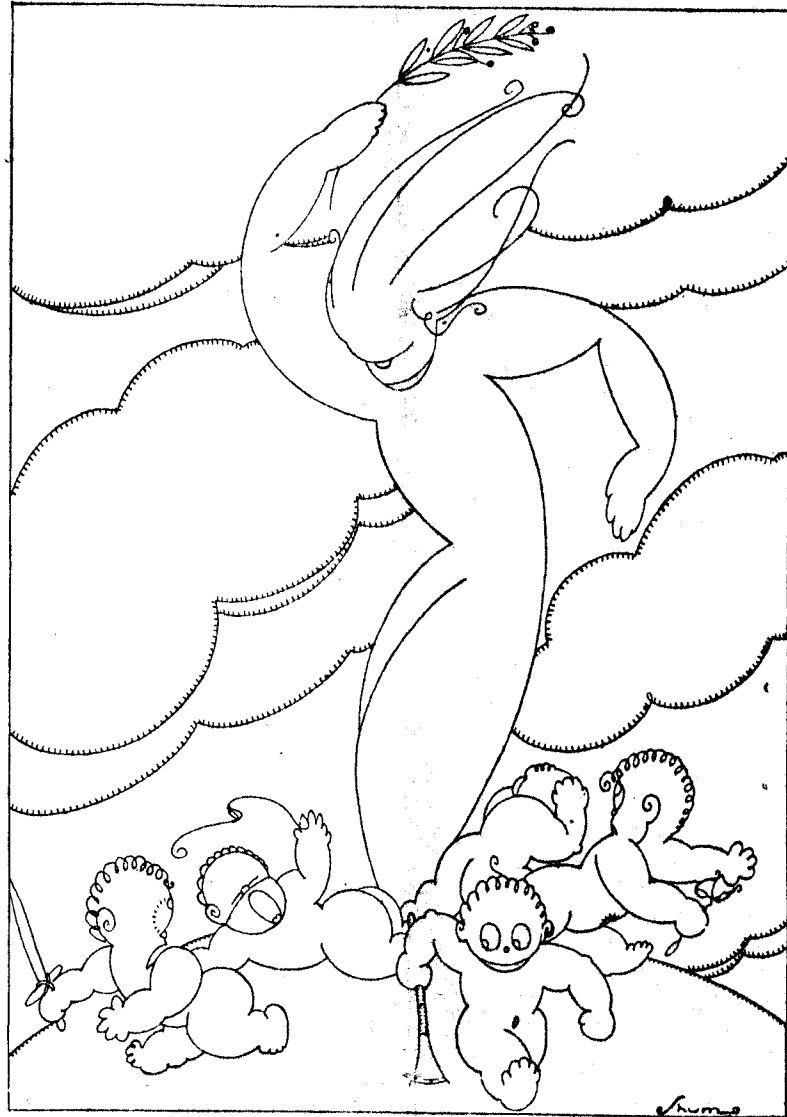
Aniversari de l'Internacional. Propaganda per a la pau.

Estenen-nos. Quina pau? L'acabament de les guerres entre els Estats? Aquestes guerres on l'interès material i moral dels pobles n'és absent? Aquestes guerres dictades pel militarisme i més que el militarisme, la plutocràcia—militarisme civil—a la qual la guerra i la pau guerrera són una font industrial? En bona hora acabar-les. No sols són un perill per a la vida dels homes i una despesa que per a pagar-la tenim de junyir-nos a una miserable existència cada vegada més opressora. El seu perill més gros, els estralls majors, no són durant la guerra precisament, sinó durant la pau. Per aquesta pau, preludi d'aquella guerra que vindrà, s'ha tingut

de montar tot una bastida amb coses podrides, amb coses rovellades,—el més podrit i el més rovellat que s'ha trobat dintre l'esperit huma—s'ha tingut de cercar amb tota cura enemig dels baixos instints, per a formar un cos de doctrina propici a la guerra. I entorn de la guerra i entorn de la pau bèl·lica, s'ha creat per a especialitzar els homes a l'apressió, i s'han creat uns

encara que viuen arrapats al gran flagell i l'acaronen i l'inciten a tothora com un benefici diví, per ésser font de treball i de indústria, motiu de progrés i de civilització.

La Internacional venia a combatre aquesta guerra, però no venia a combatre la guerra i no

LA PAU

—No sé per què podent viure com el gat i gos us empenyeu en viure com a germans!

venia a combatre-la perquè ella era la guerra. No una guerra espiritual en la qual els homes s'atacarien a força de silogismes, que es tirarien pel cap arguments pesats com pedres, endurits com l'acer, brugents com una bala; no, sinó també una guerra material, lluita d'energies, de forces antagòniques, furients, desfrenades, que deixarien damunt del camp de batalla, morts i ferits a dojo.

La Internacional no era la pau, no podia ésser la pau. La Internacional era l'adveniment d'una nova forma per a regir el món, i per a advenir tenia que abatre a les altres forces que el regien com un encàrrec dels segles, com una deïa divina, i aquestes forces sols podia abatre-les combatent, en un lluitar constant, omplint la terra de crits guerrers. No era la guerra entre Estats que es batien follament per un mercat o per un remat d'esclaus; era la guerra d'estaments, guerra de classes, que forçaven per apoderar-se del govern del món.

No era la pau, perquè no podia haver-hi pau. Entre les forces que crearen l'Internacional obrera i les forces burgeses no podia haver-hi pau. No són una transició, no són gradació, sinó que són forces completament heterogènies pel seu ideari i pel seu actuar; de l'una a l'altra no podia passar-s'hi més que per la violència, per imposició de l'espasa.

Del règim burgès al règim obrer no s'hi va amb pactes ni transaccions no s'hi va perquè no hi ha camí per anar-hi, perquè no pot fer-se el camí; per anar-hi, com no n'hi havia per passar del feudalisme a la democràcia burgesa, i per això vingué la Revolució del 93. Per més esforços que faci la democràcia burgesa, espiritualitzant-se en el seu grau màxim, no regatejarà generositats, mai no naixerà

d'ella el règim obrer, mai podrà l'obrerisme rebre de les mans burgeses com un present la missió de regir el món. Cal pensar sempre, que el socialisme obrer no és una superació de la democràcia burgesa, sinó un estat de coses completament distint; burgesament mai s'arribarà a l'obrerisme, perquè ambdós estan col·locats en plans diferents, ni principi ni fi coincideixen, no hi pot haver entesa perquè no hi pot haver comprensió.

I aquesta és la guerra que inaugura la Internacional, una noble guerra civil per a major perfecció en el règim dels pobles, empresa per la força dels treballadors que fan del Treball i de la Producció ideari per a una organització més justa. La Internacional fent-se bandera, afilerant darrera d'ella tot l'exèrcit obrer, fou des d'allavors un Estat dintre els Estats, una Nació dintre les Nacions; un Estat, una Nació en guerra perpètua, cridant cada mati els seus soldats a les armes, enrolant a cada moment nous combatents, car la lluita delmava en un constant batallar les seves files. Batallar que no acabaria fins a la victòria final, fins a la gran victòria, sense armistícis, ni condicions. El seu crit ha sigut sempre i serà sempre un:

Per la Pau entre els pobles, per la guerra dintre els pobles!

Cot de Reddís

La pau, solament, pot fer la llibertat durable, la igualtat equitatable, la fraternitat fecunda.

E. de GIR

La Primera Internacional

28 de setembre de 1864. Encara havia de despuntar l'alba del gran pensament marxista. Encara no teníem la llei màxima que justifica la nostra posició ideal i la nostra acció revolucionària. I l'acció ja floria. La subversió suprema s'anticipava a la definició de l'idea que perseguia. Com en les grans realitzacions, l'acció és pensament i el pensament és obra. La paraula de l'home no fa res més que interpretar la llum i la guia.

Aquell dia la paraula de Marx era aquesta: «L'emancipació dels treballadors ha d'ésser obra dels treballadors mateixos. Els esforços llurs per tal de conseguir llur emancipació no poden conduir a establir nous privilegis, si no deures i drets iguals per a tots. L'emancipació econòmica és el suprem objectiu a que ha de subordinar-se tot moviment polític car la subjecció econòmica de l'obrer és la deïu de la supeditació política, material i moral. Vans han sigut els esforços fins ara realitzats perquè mancava l'unió dels obrers de cada país i l'unió dels obrers de tots els països. Llur emancipació no és problema nacional, si no internacional. L'experiència ensenya que cal coordinar els esforços de tots en aquest sentit. No hi han d'haver diferències de color, creences o nacionalitats i cal reclamar els drets de l'home i del ciutadà no solament per als membres de l'Associació si no per a tots els que compleixen llurs deures.»

Així fou com una reunió d'obres cridats a Londres sense cap propòsit subversiu ni tan sols reformador, sino simplement per a estudiar la conveniència de una organització del treball en armonia amb el caracter internacional de la producció industrial, sota l'influència poderosa de Marx, es convertí en el primer instrument eficaç de lluita per a l'emancipació definitiva dels treballadors. En el gran meeting a favor de l'insurrecció polaca celebrat en 29 de setembre de 1864 a Saint Martin's Hall de Londres pot dir-se que va néixer la primera Internacional. Per una felicitat coincidència, la defensa de la llibertat d'un poble vexat i oprimat, mostrava el camí de la lliberació suprema. I Marx era l'apòstol i el profeta quan encara no havia escrit ni pensat el codi científic i moral que va posar en mans dels proletaris la balança de la justícia.

En el Consell Central que va designar-se per a redactar els estatuts i formular el programa de la nova organització, Marx va triomfar de Mazzini el qual veia en les tendències del Mestre una baixa preocupació pels interessos materials. En realitat no es debatia la preponderància de un home sobre un altre, si no una idea central i substantiva que és la que sempre més ha caracteritzat els moviments socialistes. L'incorporació del tercer estat en les lluites humanes havia de significar-se per l'extirpació del romanticisme polític i pel propòsit manifest dels homes nous d'arribar a l'entranya dels problemes per a no perdre's en les vaguetats i conceptualismes de les lluites històriques. Mazzini, com Louis Blanc, Ledron Rollin, Blanqui i Jules Simon, no compregueren el sentit trascendental del moviment proletari fins que llurs idees saturades de liberalisme retòric foren contrastades amb les de Marx en el Consell Central.

Mes si ells es rendiren a la força d'aquell pensament avassallador, les intel·ligències inèdites de les masses obreres vrellumaren per primera volta llur propi ideal. I per això en el Congrés de Ginebra en 1866 les idees de Marx són unànimement proclamades i es constitueix definitivament la Internacional a base de la defensa de la supressió del salari, de combatre tot despotisme i tot que fa als pobles enemics l'un de l'altre, de promoure la solidaritat en les lluites contra el capital, de fomentar la cooperació eliminant el benefici particular i egoista, d'imposar l'auxili mutu entre els treballadors, d'establir la jornada de vuit hores, el salari mínim i regular el treball de les dones i les criatures, de reemplaçar les idees religioses per les investigacions de la raó i, finalment, ja que els impostos graviten únicament sobre els productors, obligar a que tots siguem productors.

L'història de la primera Internacional es condensa en els Congressos de Lausanne (1867), Brussel·les (1868), Basilea (1869), Ginebra (1871), La Haya (1872) i la Conferència de Londres de 1877. Els progressos de la capacitat obrera són cada vegada més eloqüents i remarcables i les declaracions de cada assemblea es curren de principis teòrics i tàctics amb els quals va formant-se el cos de doctrina pràctica revolucionària. Els rengles de l'Internacional són cada any més nòdrits i compactes. Passen de dos milions els obrers adscrits a la gran organització i llur força és observada amb atenció i esglai pels governs burgesos. Però en el Congrés de La Haya esdevé el cataclisme: la Internacional es divideix. Veus aquí el text de la proposició aprovada a La Haya i que motiva el seccionament de la gran família obrera:

«Contra la força bruta del poder col·lectiu de les classes posseïdores que manté la divisió de classes i la dominació política dels posseïdors, no pot el proletariat actuar com a classe si no és constituint-se ell mateix en partit polític distint, oposat a tots els partits antics. La constitució del proletariat en partit polític és indispensable per a assegurar el triomf de la revolució social i fer que pugui arribar al seu fi suprem: l'abolició de les classes. La coalició de les forces obreres assolida per a les lluites econòmiques ha de servir també de palanca en mans dels treballadors en la lluita contra el poder polític dels explotadors, de tal fàcil, que, en l'estat militant de la classe obrera, el moviment econòmic i el moviment polític han d'anar units indissolublement.»

Els anarquistes d'una part i els que sufrien l'encís de les velles fórmules polítiques d'altra, varen promoure l'escissió fundant un organisme oposat que va celebrar cinc Congressos declarant-se repetidament contra l'acció parlamentària i proclamant que tots els partits, siguin o no socialistes, formen una massa reaccionària i han d'ésser igualment combatuts. La primera Internacional va perdurar encara, mes malgrat haver-se quedat amb la majoria dels efectius, va anar-se lliant fins a la mort. Encara va celebrar el Congrés de Ginebra de 1873 i la Conferència de Londres de 1877 però la vida que l'abandonava va ésser infusa als partits socialistes que arreu del món naixien. La seva existència efectiva ha de fixar-se en els sis anys que van de 1866 a 1872.

L'any 1899, en el Congrés de París, va constituir-se la segona Internacional, amb elements i composició distinta de la primera. Nosaltres podem dir que la primera, malgrat tenir una vida breu, va complir els seus fins. Els seus principis, la seva constitució, la seva representació de força única—política i econòmica—en el camp del proletariat, és encara avui la fórmula, el tipus d'organització internacional proletària a que tots aspirem i que, malgrat les diferències de credo i les arbitràries interpretacions de doctrina, assolirem en un futur no llunyà quan la comprensió i el bon sentit hauran reduït les darreres—ja febles—fortaleses dels desviats i dels fanàtics que volen curar els nostres mals amb sortilegis i miracles.

M. Serra i Moret

Aquest fulla és un camp obert, i accepta la col·laboració de tots els homes d'idealitat generosa. Dels articles signats en són responsables llurs autors

L'Associació Internacional dels Treballadors

Amb motiu de l'exposició universal celebrada a Londres l'any 1862 s'establiren amicals relacions entre els delegats obrers francesos i les representacions obreres de l'Anglaterra.

Aquestes relacions es continuaren, donant peu a que fossin invitats els obrers francesos, així com els d'altres països, a enviar una representació a Londres per a prendre part a un miting organitzat a favor de Polònia.

L'acte es celebrà amb gran entusiasme, havent parlat en favor d'aquella despreciada nació—víctima de la voracitat d'uns quants llops—representants obrers de diverses nacionalitats.

Després de celebrar el miting es tingué un canvi de impressions, quedant establerts els fonaments de la gran Associació Internacional dels Treballadors.

A l'efecte, fou nomenat un Comitè, amb la missió d'elaborar un reglament provisional de la nova Associació, la qual celebrà el primer Congrés a Ginebra en 1866.

Els Estatuts generals de la Associació foren discutits i aprovats en la sessió pública de dit Congrés el dimecres 6 de setembre de 1866. Amb tal motiu s'entaulà una viva discussió per dilucidar si els obrers del pensament podien ésser asimilats als treballadors manuals, i com a tals admesos a l'Associació.

Els delegats francesos s'oposaren a llur admisió, fent ressaltar la diferència que existeix entre aquests dos ordres de treball, presentant el perill que existia de deixar invadir l'Associació per ambiciosos, per homes de partits, advocats, periodistes, etc.

Els delegats anglesos, els delegats alemanys i M. Vuillemier, delegat de Chaux-de-Fonds protestaren energèmicament contra aquesta exclusió, prevalescent en definitiva llur opinió.

Ademés del Congrés esmentat, la Internacional en celebrà un a Lausane, en 1867; un altre a Brussel·les, en 1868; un a Basilea en 1869 i un a La Haya en 1872, on se feu efectiva la divisió de les dues tendències, la socialista i la anarquista, que feia temps venia minant l'existència de la gran organització obrera.

També celebrà una conferència a Londres en 1877.

Dividida la Associació en dos, la de tendència socialista celebrà un altre Congrés a Ginebra, en 1873, acordant aconsellar als obrers l'acció política. L'altra Internacional celebrà encara cinc Congressos, en un dels quals es declarà enemiga de la acció parlamentària.

En els Congressos de la Internacional es va anar traçant el camí a recórrer per la classe obrera fins a assolir la seva emancipació.

En el Manifest inaugural de la Internacional, escrit per la mateixa ploma que redactà en 1847 el *Manifest Comunista* es diu: «Els amos de la terra i del capital utilitzaran sempre llurs privilegis polítics per a defensar i perpetuar llurs privilegis econòmics, essent, per tant, deure primordial de la classe treballadora conquerir el poder polític.»

En el preàmbul dels Estatuts aprovats a Ginebra es fa constar que «l'emancipació econòmica és l'objectiu suprem al qual es deu subordinar tot moviment polític» i que «la supeditació econòmica de l'obrer és la font de la supeditació política, material i moral.» «Que la cooperació és útil e l'interès. Que s'ha d'establir la jornada de vuit hores, el salari mínim i regular el treball de la dona i del noi. Que l'home ha de substituir les idees religioses amb les investigacions de la raó.»

El Congrés de Lausane declara que «la guerra gravita principalment sobre els treballadors i que la pau social no serà un fet mentre una classe social exploti a una altra... Que la emancipació social està unida a la acció política dels treballadors, per la qual cosa és de necessitat imprescindible la instauració en tots els pobles de la Declaració de 1789.»

El Congrés de Brussel·les acordà que «les mines, conques carboníferes, ferrocarrils, terres concuables, vies i medis de comunicació, muntanyes i boscos deuen ésser propietat de la col·lectivitat social.»

El Congrés de Basilea declara que «la societat deu abolir la propietat individual del sòl, reintegrant aquesta propietat a la col·lectivitat, per necessitat i per deure. Que es deu abolir el dret d'herència i que són necessàries les caixes de resistència.»

La Conferència de Londres acordà: «Contra la força bruta del poder col·lectiu de les classes posseïdores que manté la divisió de classes i la dominació política dels posseïdors, el proletariat no pot actuar com a classe sinó constituint-se ell mateix en partit polític distint i oposat a tots els antics partits. Aquesta constitució del proletariat en partit polític és indispensable per a assegurar el triomf de la revolució social i fer que aquesta arribi al fi suprem: l'abolició de les classes. La coalició de les forces obreres, ja aconseguida per a les lluites econòmiques, deu servir també de palanca en mans dels treballadors en sa lluita contra el poder polític dels explotadors; així que, en l'estat militant de la classe obrera, el seu moviment econòmic i la seva acció política han d'anar junts indisolublement.»

El Congrés de La Haya resolgué, que l'anterior acord fos incorporat als Estatuts.

Segons havem dit, la Internacional es dividí en dos, més que per discrepància de criteri, per disparitat de procediments.

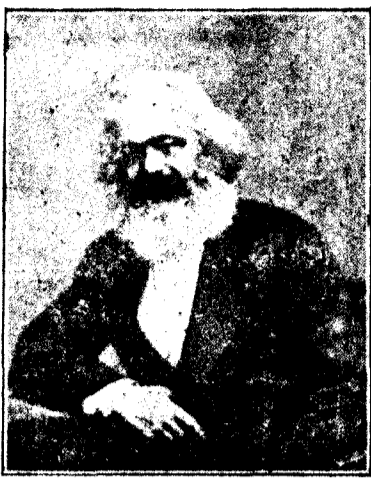
Aquesta divisió i la persecució desencadenada de que fou objecte per la major part dels governs, determinà sa mort.

No obstant, la Internacional ha donat a la classe obrera el conjunt de idees que, unes transformades ja en realitat i altres en camí d'ésser-ho, constitueixen l'aspiració emancipadora del proletariat universal.

La Internacional morí. ¡Visca la Internacional!

J. Comaposada

Figures de la I Internacional

KARL MARX

V. ADLER

A. BEBEL

Estatuts de l'Associació Internacional dels Treballadors

Considerant:

Que l'emancipació dels treballadors ha d'ésser l'obra dels treballadors mateixos, que els esforços dels treballadors per a conquerir llur emancipació no han pas de tendir a cercar nous privilegis sinó a establir per tots els mateixos drets i els mateixos deures;

Que la subjecció del treballador al capital és la clau de tota servitut política, moral i material;

Que, per aquesta raó, l'emancipació econòmica dels treballadors és el gran objectiu al qual s'ha de subordinar tot el moviment polític;

Que tots els esforços fets fins ara han estat inútils per manca de solidaritat entre els obrers de les diverses professions a cada país i d'una unió fraternal entre els treballadors de les diverses contrades;

Que l'emancipació dels treballadors no és problema simplement local o nacional, sinó, al contrari un problema que interessa totes les nacions civilitzades, i la seva solució ha d'estar necessàriament supeditada a llur concurs teòric i pràctic;

Que el moviment que s'acomplí entre els obrers dels països més industrials de l'Europa, en fer sorgir noves esperances, és un solemni advertiment de no tornar a caure en les velles errors i aconsellà el combinar tots els esforços que encara són isolats.

Per aquestes raons: El Congrés de l'Associació Internacional dels Treballadors, celebrat a Ginebra el 1 de setembre de 1866, declara que aquesta associació, així com tots els associats, reconeixeran com a base de llur conducta davant dels homes la Veritat, la Justícia, la Moral, sense distinció de colors, de creences o de nacionalitats.

El Congrés considera com un deure el reclamar pels membres de l'Associació no solament els

drets de l'home i del ciutadà, sinó encara la recompensa pels seus deures. Prou deures sense drets, prou drets sense deures.

Es amb aquest esperit que el Congrés ha adoptat definitivament els estatuts següents de l'Associació Internacional dels Treballadors:

Article 1.—Una associació s'ha fundat per a procurar un punt central de comunicació i de cooperació entre els obrers dels diferents països aspirant a la mateixa fi: el concurs mutu, el progrés i el complet deslliurament de la classe obrera.

Art. 2.—El nom d'aquesta associació serà: *Associació Internacional dels Treballadors*.

Art. 3.—El Consell general es compondrà d'obriers representants les diferents nacions que formen l'Associació Internacional. Estarà format, segons les necessitats de l'Associació, per president, secretari general, tresorer i secretaris particulars per diferents països.

Cada any, el Congrés reunirà a més els membres i escullirà el lloc de la pròxima reunió. A l'època fixada pel Congrés, i sense que calgui una convocatòria especial, els delegats es reuniran als llocs i dies assenyalats. En cas d'impossibilitat, el Consell general podrà canviar el lloc del Congrés, sense canviar la data.

Art. 4.—A cada Congrés anual, el Consell general farà un raport públic dels treballs

de l'any. En cas d'urgència, podrà convocar el Congrés abans del terme fixat.

Art. 5.—El Consell general establirà les relacions amb les diferents associacions obreres, de tal manera que els obrers de cada país estiguin sempre al corrent dels moviments de llur classe als altres països.—Que una enquesta sobre l'estat social sigui feta simultàniament i en un mateix esperit.—Que les qüestions proposades per una Societat, la discussió de les quals és d'interès general, siguin examinades per totes i que quan una idea pràctica o una dificultat internacional reclami l'acció de l'associació, aquesta pugui resoldre-ho d'una manera uniforme.—Quan ho cregui necessari, el Consell general pendrà la iniciativa de les proposicions a sotmetre a les Societats locals o nacionals.

Publicarà un butlletí per a facilitar les comunicacions a les seccions.

Art. 6.—Ja que l'èxit d'un moviment obrer no pot ésser assegurat a cada país més que per la força resultant de la unió i de l'associació;

Que, altement la utilitat del Consell general depen dels seus rapports amb les Societats obreres, siguin nacionals, siguin locals, els membres de l'Associació Internacional hauran de fer tots els esforços, cada un al seu país, per a reunir en una associació nacional les diverses so-

cietats obreres existents. S'entén que l'aplicació d'aquest article està subordinat a les lleis particulars que regeixen cada nació; però, salvant els obstacles legals, cap Societat local no està dispensada de comunicar-se directament amb el Consell general a Londres.

Art. 7.—Cada membre de l'Associació Internacional en canviar de país rebrà l'apoi fraternal dels membres de l'associació. Per aquest apoi, té dret: a) als ressenyaments relatius a la seva professió a la localitat on es traslladi; b) al crèdit en les condicions determinades pel reglament de secció, amb la garantia d'aquesta mateixa secció.

Art. 8.—Qualsevol que adopti i defensi els principis de l'associació pot ésser admès com a membre; però, sota la responsabilitat de la secció que l'admetrà.

Art. 9.—Cada secció és sobirana per a nomenar els seus corresponsals al Consell general.

Art. 10.—Unides totes per un laç fraternal de solidaritat i de cooperació les Societats obreres continuaran existint amb les seves bases particulars.

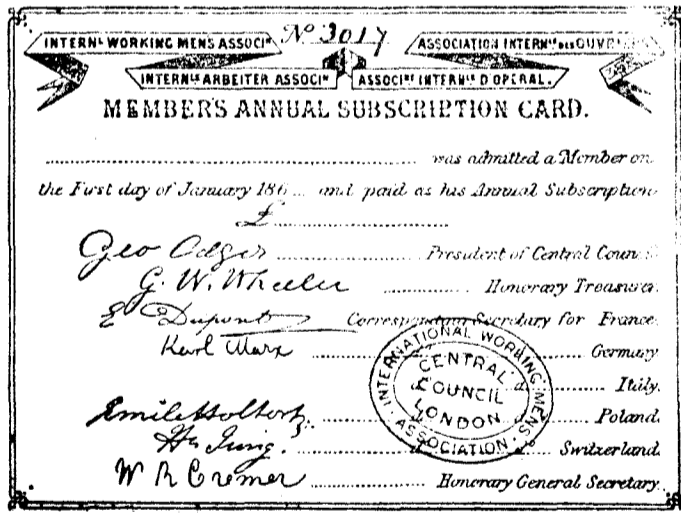
Art. 11.—Tot el que no estigui previst pels estatuts, serà determinat pels reglaments modificables a cada congrés.

El Congrés de les Trade-Unions angleses a Hull

Darrerament s'ha celebrat a Hull el XVI Congrés de les Trade-Unions d'Anglaterra, amb l'assistència de delegats russos.

Fou opinió gairebé general la de la unió de tots els treballadors del món. Es bella cosa, tanmateix, veure com en aquests moments que nosaltres demanem la unió del proletariat català, tots els obrers del món demanen la unió internacional del proletariat. Tan de bó fos un fet, no seriem pas els darrers d'unir-nos a aquesta salvadora unió. Si ara demanem el front únic obrer a casa nostra, és perquè temiem que esforçant-nos cridant des de fora no ens sentrien i des d'aquí la veu fos massa sorollosa per a fer-se entendre.

La pau, quan hom la vol és la victòria
ALFRED DE MUSSET

El butlletí d'inscripció de l'Associació Internacional dels Treballadors.

Raport de Manouïlski al V. Congrés de la Internacional Comunista

La qüestió nacional i colonial

(20 sessió—30 juliol de 1921, al matí)

Perquè la qüestió nacional s'exposi al V. Congrés?

Hem posat la qüestió nacional a l'ordre del dia del V. Congrés per tres raons.

La primera és que al II Congrés, afirmant nos en la rica experiència russa de Lenin i de Stalin, llenguem ben bé l'idea del front únic revolucionari entre el proletariat, els pobles oprimits i les colònies. Però no el concretarem. Llavors no era possible, car no teníem experiència internacional sobre els mètodes de realització d'a-

quest front únic. Passats quatre anys, hem acumulat aquesta experiència, i ha vingut el moment de condensar-la.

La segona raó és que a diversos països, els nostres joves partits comunistes han negligit el front únic revolucionari amb les nacionalitats oprimides i han comès un munt d'errors. A l'anàlisi d'aquests errors consignaré la segona part del meu raport.

En fi, la tercera raó és que després del II Congrés s'ha produït un esdeveniment de la més alta valor política. Vull parlar de la fundació de la Unió de les Repúbliques Socialistes dels Soviets, que mostra la solució que pot

tenir la qüestió nacional sota el règim de la dictadura del proletariat en un país agrícola de nacionalitats múltiples.

Torno a aquests tres punts.

Dues qüestions es posaren al II Congrés.

La primera: en quina mesura el proletariat pot utilitzar el moviment nacional dels pobles i de les colònies que es desperten, per a complir la seva missió: lliurar la humanitat del jou de l'imperialisme?

La segona: en quina mesura els pobles colonials afermant-se en l'ajuda efectiva del proletariat internacional seran capaços d'evitar les fases del desenvolupament capitalista per arribar tot seguit a les formes superiors de l'economia socialista conquerides pel proletariat dels països de capitalisme avançat. Aquesta qüestió contenia en gestació la idea del front revolucionari, els detalls del qual han madurat en els Congressos ulteriors.

Com ja he dit, nosaltres no podem fixar aleshores els mètodes pràctics de realització del front únic entre el pro-

letariat i les colònies. Ara, gràcies a l'experiència adquirida, podem posar nous problemes. Es divideixen en quatre grups.

Els nostres partits aborden la qüestió nacional, dissortadament, amb una timidesa extrema i sovint llur manca d'energia deixa escapar-nos de les mans la direcció del moviment d'emancipació, que revé als elements indígenes nacionalistes.

Es necessari juntar aquí la qüestió dels nostres rapports amb els diversos comitès nacionals o insurreccionals. El jou imperialista que després de la guerra ha aconseguit el seu punt culminant afavoreix el desenvolupament d'aquest gènere d'organitzacions. El comitè macedònic de Teodor Alexandrov n'és un exemple.

2. El Pròxim Orient. Al II Congrés varem fixar l'actitud dels joves partits Comunistes envers el moviment d'emancipació nacional de la burgesia anant cap al poder. Però, després, en dos països d'Orient la situació ha canviat: ens cal determinar la nostra actitud envers una burgesia ja arribada

al poder. A Turquia, després de moltes guerres revolucionàries i alliberadores comandades per Kémal Patxà contra els exèrcits estrangers, la jove burgesia ha estat portada al poder per un moviment popular. A Egipte tot ha estat resolt pel governament anglès per una reforma de dalt: el retorn de l'exili de Zagloul Pacha i la remota del poder a les seves mans. Venen a càrrec dos processos distints d'anàlogues conseqüències socials i polítiques. En un i en altre cas la burgesia indígena ha triomfat. En aquesta situació prou neta, però, els nostres companys turcs han comès grossos errors de tàctica. Així, el seu òrgan «Aidyno Lyk» ha recomanat sostenir el capital nacional contra el capital estranger. Observem en això la mateixa tendència que hi havia a Rússia llavors del marxisme legal de Strouvé invitant la classe obrera a sostenir el capitalisme rus. Com els strouvistes russos, els companys turcs confonen el desenvolupament de les forces de producció amb el desenvolupament del capital. De qualsevol me-

na que siguin, hem d'elaborar directives que preservin els nostres joves Partits de la repetició dels mateixos errors.

3. Hom ha posat a discussió a la premsa comunista, particularment a Alemanya i als Balcanes, el principi de la lliure disposició dels pobles per a la separació, principi admès pel II Congrés.

Aquesta qüestió ha estat resolta per nosaltres; encara no és prou clara per molts camarades europeus. Al nostre VIII. Congrés rus, els nostres companys gregueren que l'únic que té dret a la separació, on època capitalista, és el proletariat del país interessant; d'altres, l'extrema esquerra, afirmaren que les qüestions de lliure disposició i de separació no eren pas de la competència de tal o tal proletariat inspirat pels seus interessos nacionals sinó que havia d'ésser arreglat després de la lluita proletària en la seva assemblea, i que el que tenia aquest dret era la Internacional Comunista. Miron, camarades, a quin absurditat s'ha arribat. Han pas-

Dates i fets de la Primera Internacional

L'organització de la I Internacional va ésser la resultant de les idees plasmades en el manifest Comunista, que escrit per Marx i Engels en l'any 1847 van aprovar-lo donant-lo a la publicitat un grup de revolucionaris de diversos països entre els quals segons diu En J. J. Morato no s'hi contava cap del nostre país.

Du ant llarg temps, prop de vint anys, no passà d'ésser el Manifest Comunista un interessant document publicat en alemany, anglès, francès, danès i rus. La invocació «Proletaris de tots els pobles, uniu-vos!», que resumeix el transcendental manifest ni va incitar cap força ni es va encarnar en cap fet. Era precis avans de donar forma a les idees emergides en el Manifest Comunista obrir els ulls a la realitat, a tots els proletaris, puix no en và desde el comunisme de Babeuf, que es donà en el període revolucionari del 93, fins a passar per les concepcions revolucionàries i reformadores dels Lluís Blanch, Fourier, Owen i tants altres, no s'havia fet altra cosa que viure un món ple d'abstraccions revolucionàries amarades d'un romanticisme somniador amb la creença de que amb la bona voluntat dels homes i un bon profeta que els guies envers la terra de promissió fóra fàcil cosa canviar totalment els vells molsos de la societat.

Aquest revolucionarisme sentimental que encarnen els proletaris des de l'any 1793 fins a mitjans del segle passat, és el que va fer que el Manifest Comunista restés incomprès per les multituds en la seva profunda crítica del règim capitalista.

Era precis que els elements aplegats a la Llga dels Comunistes (que ja tenia caràcter internacional) fessin l'obra de divulgació del seu manifest, compulsant la opinió, contrastant fets i posant en evidència els antagonismes econòmics que enfronten la societat en lluita de classes; és aleshores, després de vint anys de divulgació, que neix la idea de crear l'Associació Internacional de Treballadors.

A Londres, doncs, trobant-se allí amb motiu de la seva exposició representants obrers de diversos països és acollida la idea amb entusiasme i el 28 de Setembre de 1864, treballadors anglesos, francesos, alemanys, polacs, italians i suïssos nombren un comitè encarregant-li que redactés els estatuts de la associació i un manifest dirigit a tots els obrers del món convocant un congrés que dongués fita a tant lloable empresa.

El manifest i els estatuts foren obra de Karl Marx i abdos documents foren escrits amb el mateix títol del Manifest Comunista.

A partir d'aquest moment sorgeix una consciència nova en el proletariat universal; el socialisme científic, emanació directa de la investigació feta per la poderosa mentalitat de Marx, va guanyant adeptes a tots els països, i fins en el nostre, l'any 1868, s'hi organitzen les primeres seccions de la internacional; el món obrer està en marxa i nosaltres amb la mesura que ens permetien les nostres organitzacions també hi posavem a contribució les nostres forces.

Així veiem en els primers congressos de la Internacional la presència dels delegats Rafael Fargas Pellicer i Gaspar Santifon; en representació de les Seccions de Barcelona i les de Madrid, no poguent enviar delegat, feien constar la seva adhesió per telegrama. Era arreu del món que es desvetllaven els esperits per anar a engróssir les rengleres de la Internacional. Semblava talment que de l'immens fossar de la Comune sorgís l'alenada que empenyia els cors clamant justícia contra els continuadors de l'obra de Thiers.

L'obra de la Internacional, extenent-se poderosament, concitè contra ella totes les forces dels estats burgesos perseguint i posant fora de la llei les seves seccions i els seus militants, però els homes del tremp dels germans Mora i de l'Anselmo Lorenzo saberen resistir totes les contrarietats conquistant un lloc que pel seu heroicisme viurà sempre en el cor de tots els proletaris del nostre poble; també els seus companys d'altres països sufrien la mateixa brutalitat repressiva; Marx i Bakunin anaven en constant peregrinació per tot Europa, desterrats d'un lloc, condemnats en un altre, sufrien totes les penalitats inherents a la seva vida de sacrifici.

No obstant, per damunt de totes les persecucions triomfà la Internacional i hauria sigut cada jorn més poderosa si en el cor de la mateixa no hagués sorgit la escissió dividint-la en dos tendències: la que seguia els principis sentats per Marx i Engels en el Manifest Comunista de 1847, corroborats després en el manifest de la I Internacional i en els seus estatuts i la que tenia com a cabdill a Bakunin, (fundador junt amb altres com Fanelli i els germans Reclus de la «Alianza de la Democracia Socialista») home extraordinari d'empenta tan poderosament revolucionària i esperit tan sub-

jugador, que sols així s'explica pogués escindir la Internacional, enfrontant la seva acometivitat amb la poderosa pensa del gran Karl Marx.

Per dissort del proletariat s'entaulà una polèmica d'impropis entre aliancistes de Bakunin i internacionalistes de Marx que no obstant i haver acordat en un congrés respectar-se mutuament les dues tendències emperò conservant el dret de crítica noble i elevada, tornàren altre cop a la polèmica d'insult i d'improperi fins a deixar completament desfeta l'obra orgànica de la Internacional.

La I Internacional, surant sempre per damunt de totes les persecucions, morí a la fi per les discòrdies del proletariat, però deixant una consciència de classe, donant un mètode de lluita i obrint grans perspectives a la marxa triomfal del proletariat.

A Marx i a Engels, profunds pensadors, teoritzants i organitzadors de la I Internacional, deu el proletariat del món tot el llegat de les seves idees. Els partits socialistes del món són el desglossament i pràctica de les teories de Marx, articulades ja en la I Internacional.

M. Escorsa

—Què me'n dieu de tot això d'Itàlia?
—Que n'hi ha un feix.

Cap a temps millors

Volem que la pau no sia perturbada. Homes greus i periòdics greus ens ho han tirat en cara severament. Ens han omplent d'ironies i sarcasmes. En el fons, els que se'n planyen amargament no són enemics de la pau. Desitzen, tant com nosaltres, evitar la guerra estrangera. Però vigilen l'amenaça.

Volen que el perill sigui descartat, però que sempre es tingui en compte.

Volen que la catàstrofe no esclati, però volen que sia previnuda. D'aquí venen aquestes inquietuds perpètuas de guerra que semblen al vent els caps dels partits reaccionaris i els redactors dels periòdics nacionalistes i moderats.

Els que donen aquests rumors sinistres, sovintment no els

creuen ni ells mateixos, sinó a mitges. Però troben grans aventatges en que el poble els cregui. Ja les coneixem aquestes aventatges: són polítiques i financeres. Un poble sota l'amenaça de la guerra i de la invasió és molt fàcil de governar. No reclama reformes socials. Si surten proletaris bastant entusiasmats per a demanar als ministres i als diputats el vot en prò d'alguna llei sobre extensió dels Sindicats o sobre la jornada de vuit hores, tots els savis que ens governen respondrien ben aviat: —Proletaris; no és el moment de millorar vostra sort. No hem de pensar més que amb fondre canons.

I què hem de replicar a això? Sota l'amenaça de la guerra i de l'invasió, un poble no escatima els armaments i els aparells militars. I això és excel·lent pels Sindicats de financers i industrials, als quals el patriotisme obre una font abundant de guanys.

La pau universal es realitzarà un dia, no perquè els homes es tornin millors (no és permès esperar-ho), sinó perquè un nou ordre de coses, una ciència nova, noves necessitats econòmiques, imposaran l'estat pacífic, com abans les mateixes condicions econòmiques emplaçaven i mantenien l'estat de guerra.

Per a perllongar en el futur el moviment iniciat, podem determinar en adanença l'establiment de comunicacions més freqüents i més perfectes entre totes les races i tots els pobles, la organització racional del treball i l'establiment dels Estats Units del món.

No; això no és un somni que el despertar esvaeixi, una vana il·lusió!

Es que s'ho creuen de bo de bo?

No; saben ben bé que la guerra no durarà eternament. Saben com se la matarà i el que la matarà.

Saben que els proletariat dels pobles s'uniran i no formaran més que un sol proletariat universal, i que, segons la gran paraula social, la unió dels treballadors serà la pau del món.

Anatole France (Tra luccia)

La pau no existirà fins que no hi hauran més oprimits i explotats

PROUDHON

Ens veiem impossibilitats de publicar la lletra i la música de «La Internacional», l'article del company Cristòfor de Domènec «Potser més enllà de la Guerra i de la Pau» i un treball d'En Francesc Rossetti.

Ara Pacis

(Escrit en Agost de 1915, en el furor de la guerra).

FRAGMENT

De profundis clamans; de l'abim de l'odi, elevaré a tu, Pau divina, mon cant; el crit dels exèrcits no l'ofegarà pas. En va veig com munta la mar sango-nenta, que porta el bell cos de l'Europa mutilada, i sento el foll huracà que les ànimes s'enduuen.

Encara que quedi tot sol, jo et seré fidel, no pendré cap lloc en la comunió sacriliga de sang.

De cap manera menjaré ma part de Fill de l'Home.

Soc germà de tots i a tots jo us estimo, homes que vivint sols una hora us la robou encara.

Que emergelxi del meu cor a la muntanya santa, persobre els llorers de glòria i les cadenes.

L'oliver de la pau a's raigs del solar-dont.

Etis germana de la joia i germana del dolor, pau augusta germana gran i més prudent tu les portes de la mui.

Com dues ribores enllaçades per c'ar canal.

on el cel se reflexa, entre la doble flera de blanques albes.

Tu ets la divina missatgera que va i ve amb la barqueta.

Unint los dient als una: «No ploureu més, la joia torna» i als altres: «No signeu vans: el goig s'en va com ha vingut.»

Tos bells braços maternals estrenyen ten-rament els teus infants enemics, i somrius en mirar los com mosseguen ton pit replè de llet.

Tu juntes les mans i els cors que s'escapen tot cercant-se col loques sota el jou els braus indoptables

a fi que en lloc de malgastar on combats el furor que fa fumar llurs flanes

tu els empres a trassar en el ventre dels camps.

el llare i profund sole on s'enterra la llavor.

Ets la companyia fidel que acull al retorn els lassos lluitadors.

Vencedors, vençuts, són tots iguals a ton amor.

Car el preu del combat no és pas un troç de terra que un jorn la grassa del triomfador nudrirà, barrejada a la de l'adversari.

Es l'haver-se fet instrument del destí i no haver-se doblegat sota sa força.

Oh pau meua que somrius amb pures ulls plens de llàgrimes arc-de-sant-marti estival, tardasolejada

que amb tos dits daurats acarones la terra mullada madures els fruits caiguts i gualeres les ferides dels arbres que el vent i la pedra han capolat.

Unta's amb ton baume i calma's els dolors!

Aquesta passaràn, també nosaltres. Solament tu eterna ets.

Germans juntem-nos, i també vosaltres foren meves que entrexoquen dins mon cor esquelxat.

Entrelleu vosres dits i marxeu en dansa.

Marxem sens febre i sens pressa. Car no anam pas a la caça del temps. El temps ja ens l'havem pres.

Amb brins de vimets dels segles. Ma Pau teixeix el seu rim.

Com el grill que en els camps canta. I ve la tempesta, calent la pluja a torrens i ofega els solcs i el cant,

però que així que ha passat l'oratge el petit músic recomensa més brau. Així quan tot just sento a l'Orient fumant sobre la terra trepitjada, allunyar-se el furid galop dels Quatre cavallers aixeco el cap i reprenco mon cant petit i obstinat.

Romain Rolland

Trad. de C. R.

La pau és el més magnífic de tots els bens

L. JOURDAN

La Pau...

No ens fem il·lusions. Desarmats o armats, mentre hi hagi injustícies hi haurà guerra; i és lògic i humà que hi siguin. Aprenem, doncs, a ésser justos, i ens oblidarem d'ésser guerrers.

Faustí Rossetti

97. Aleshores el compliment de la veritable promesa estarà pròxim a realitzar-se i les mirades dels infidels estaran fixes amb estupefacció. Desgraciats de nosaltres!, diran. Erem indiferents respecte de l'hora, i erem impius.

El Corán. Surah XXII

Pel número pròxim

Front únic obrer?
per Roc Guinart

Pel Front Únic
per Martí Vilanova

La tragèdia dels pobles rurals
per Joan Forment

Anti-Eva
per Cot de Redúis

Treballadors espirituals
per Joaquim Xirau Palau

Visita a l'Exposició Internacional de la Cooperació, a Gant
per J. Comaposada

Raport de Manouïlski al V Congrés la Internacional Comunista

i articles de Serra i Moret, B. Farré, Goteser, Cristòfor de Domènec i altres.

sat anys de tempesta, després; pel Partitrus la qüestió està definitivament resolta. N'hi ha prou en cada cas sotmetre a un examen atent la ocasió històrica en la qual té lloc la lliure disposició de cada nació. Aguem dos exemples concrets.

D'alguns errors

L'ocupació de la Ruhr ha posat la qüestió nacional damunt del partit Comunista. De moment, s'ha manifestat una tendència disposada a negar-la. Aquesta tendència, evidentment falsa, és inspirada per les teories de Rosa Luxemburg. Altrament, a «l'Internacional» ha aparegut una sèrie d'articles de Thalheimer calent en l'error contrària: oblidà que l'Alemanya té un proletariat industrial desenrotllat i es troba en la fase de transició del capitalisme al socialisme. La línia tàctica que ell ha traçat al Partit sembla ignorar els antagonismes de classe, com si l'Alemanya, gràcies a l'ocupació de la Ruhr, hagués tornat a un estat econòmic i social tant primitiu com el del Marroc.

Una error encara més greu és la de l'Alemanya Boris. Aquest autor, contràriament a Thalheimer, designa el proletariat com a portador del dret de lliure disposició a les colònies i a la formació de Repúbliques Soviètiques!

Es la qüestió de la possibilitat de la «separació» sota el règim imperialista en el marc de l'Estat burgès. Lenin ja va oposar als adversaris russos del dret a la separació l'exemple de Noruega. En canvi, si examinem atentment l'actitud dels nostres companys dels Balcans, contestarem que és negativa.

Fan que dependeixi el dret a la separació de la formació d'una Federació balcànica de les Repúbliques Soviètiques. Què significa aquesta dicció? Els Balcans són el nus de la política imperialista de les grans potències europees. Esperar la instauració del governament obrer i pagés als Balcans, aquesta casa de cites de tots els imperialismes, seria esperar la victòria del proletariat internacional; seria ajornar llargament una qüestió de

la més immediata actualitat. Està fora de dubtes que la burgesia és incapaç de resoldre la qüestió nacional. Però això no vol dir que nosaltres ha-guem de trametre fins a la victòria de la revolució social l'exercici dels pobles oprimits de llur dret a la separació.

Un primer grup d'irredentismes interessa la Unió soviètica i els Estats limítrofs. Al seu II. n Congrés el Partit polonès decidí mantenir els Ucraïnians i els Blancs-Rusos anexas a la Polònia, malgrat lluitar per estrènyer més les relacions amb la U. R. S. S. Observem una actitud anàloga en els comunistes d'Estònia, de la Rússia subcarpatiana, etc... Nosaltres tenim una actitud ben oposada. Per exemple, la Conferència txecoslovaca celebrada en 1921 a Reichenberg (els comunistes encara es trobaven dins el Partit socialista en qualitat d'oposició), examinant l'irredentisme revolucionari, es decidí que en cas de revolució proletària victoriosa a Alemanya, els 3,5 milions d'Alemanys anexas a la Txecoslovàquia no s'ha-

vien de separar de l'Estat Txecoslovac. Aquesta fou motivada pels interessos de la revolució proletària Txecoslovàquia.

Si els nostres Partits estan disposats a reconèixer legítim l'irredentisme revolucionari, neguen l'irredentisme entre Estats burgesos. Per exemple, les tesis sobre la qüestió nacional adoptades pel II. n Congrés del P. C. polonès no diuen ni un sol mot del dret a la separació de milions d'Alemanys anexas a la Polònia. Igualment el Partit Txecoslovac.

El partit rumànes s'ha pronunciat per la formació d'una república transilvaniana, contràriament a la aspiració de la població hongaresa de Transilvània, que tendeix cap a l'Hongria. Aquesta posició espreu la tenença que el dret a la lliure disposició no esdevé objectivament un sosté dels governs capitalistes estrangers.

de fer a les nostres comissions. Es una de les tasques del V. e Congrés. Fent això, no podríem evitar algunes errors, i els nostres partits ja n'han començats prou en la qüestió nacional.

Reduïm aquestes errors a quelques tipus essencials ben característics de les supervivències social-demòcrates, de les quals alguns companys no se'n han sabut austreure.

El punt de vista d'alguns companys iugoeslavs forma el primer tipus. Havem vist la composició nacional de Iugoeslavia, i d'això en podem deduir la gran importància de la qüestió nacional pel Partit Iugoeslav. Segons Markovitch i Milolkovitch, actualment a la pressa, la qüestió nacional a aquell poble és una invenció burgesa. Saber si la població forma una nacionalitat o més d'una, no té importància pel Partit; Milolkovitch assegura que no hi han diferències nacionals, sinó lingüístiques. Markovitch reduïx la qüestió nacional a una simple qüestió constitucional, la revisió de la Constitució. La seva posició envers la Macedònia és particularment característica. La Macedònia, partida entre la Iugoeslavia, la Grècia i la Bulgària, sent en creixença el seu moviment en favor de la independència nacional. Bèl Markovitch escriu que la qüestió macedònica no és una qüestió balcànica, sinó un problema europeu que

es resoldrà pel triomf del proletariat europeu sobre la burgesia. El Partit es llença cap a la passivitat. Aquesta posició té el seu origen en la II Internacional, en la idea que el proletariat, en pendre el poder de les mans de la burgesia, acceptarà les fronteres que s'han format per una sèrie de guerres i de violències. Otto Bauer i Renner velen conservar les fronteres de l'antic Imperi austriac; tot es reduïx, en país tan absolutament heterogeni com l'antiga Austrà-Hongria, a revisar la Constitució. Al dret revolucionari de lliure disposició dels pobles, els social-demòcrates austríacs oposen la reforma nacional. Nosaltres, hem declarat la guerra a mort a aquesta teoria i, després de totes les polèmiques, després de cinc anys d'Internacional Comunista, observem un revifament de l'escola austriaca en els nostres camarades iugoeslavs.

La posició dels camarades grecs en la qüestió macedònica ha caigut en les mateixes errors. Fa poca mesos, el Comitè Executiu de la Federació Comunista dels Balcans, preveient un conflicte armat als Balcans, llença un manifest invitant al proletariat a reclamar la independència de Macedònia. El Partit comunista grec no ha publicat el manifest. Adhuc n'ha protestat.

(Signat)

Primeres Noçions d'Economia Política
CHARLES GIDE
 Versió castellana de J. Cardó
 Preu: 1'50 Ptes.

Avant-projet de l'Uma Llei de Cooperatives
J. SALAS ANTÓN
 Preu: 0'15 Ptes.

Publicacions de Propaganda de Acció Cooperativista
 Encàrrecs: Aurora, 11 bis.

Als subscriptors de fora
 El manteniment d'un periòdic com el nostre comporta un sacrifici constant. L'anormalitat actual fa més dura encara la vida de JUSTICIA SOCIAL.

Preguem a tots, vivament, vulguin ajudar a l'èxit de la nostra obra remesant-nos l'import de les subscripcions que s'ens deuen.

"ACCIÓ-COOPERATISTA"
 Portaveu de la Federació de Cooperatives de Catalunya
 Articles doctrinals sobre cooperació: El moviment cooperatiu a Catalunya i a Espanya; Problemes socials relacionats amb la cooperació.
 APAREIX CADA QUINZENA
 Suscripció anyal: 4 ptes.
 Redacció i Administració: Aurora, 11 bis. - (Ciutat)

Obrers del camp Llegiu i propagueu
"LA TERRA"
 SETMANARI POPULAR
 PORTAVEU DE LA "UNIO DE RABASSARERS DE CATALUNYA"
 No publica cada dissabte. 15 Cts.
 Redacció i Administració: Carders, 17. 1.
 BARCELONA

JUSTICIA SOCIAL
 És l'únic periòdic de la nostra terra que recull en un sol ideari tots els desitjos del poble

Treballador!
 Signes dignes de la teva condició humana!
 Com a home, t'has de sentir ciutadà i laborar amb el socialisme per l'aveniment d'una societat millor.
 Com a productor, t'has d'aplegar dins les organitzacions obreres, i treballar pel millorament immediat dels teus germans.

Entre totes les més altes veritats, nosaltres sols podem explicar-ne aquelles que podran servir per bé del món. Les altres, podem recaptar-les a dins nostre; semblants a les dolces lluisors d'un sol abscondit, elles expandiran la llur claror dament de totes les nostres accions.
 GOETHE.

Edicions de JUSTICIA SOCIAL

En vista de l'èxit assolit entre els nostres lectors, de la magnífica prosa del gran Màxim Gorki **C O M P A N Y I**, publicada fa unes setmanes com a fullot del nostre setmanari, la redacció ha cregut oportú fer un tiratge apart de la dita obra.
 Amb **C O M P A N Y I** de Màxim Gorki, doncs, inaugurem les Edicions de JUSTICIA SOCIAL.
 Les Edicions de JUSTICIA SOCIAL, després de **C O M P A N Y I** de Màxim Gorki, publicarà altres obretes que anunciarem des d'aquestes pàgines.
C O M P A N Y I de Màxim Gorki ha sortit ja.
 Amics, adquireu el primer número de les Edicions de JUSTICIA SOCIAL.
 De venda: als quioscs. Comandes: a la llibreria d'En Marçal Badia, de Reus. Preu: DEU CENTS.

Entorn de Barracòpolis

Un hom també creu que te el deure de donar el seu parer, indicant el que podria fer-se, cercant la solució al problema.
 Les germanats, monte-pios i mutualitats, segons referències, posseeixen i tenen dipositats entre «La Caja de Ahorros» i «La Caixa d'Estalvis» uns divuit milions de pessetes.
 Totes aquelles pessetes—fruit de la previsió de les classes treballadores i mitja—estan sempre a disposició del fabricant, del propietari i de l'industrial, els quals, amb els estalvis dels desheredats, canvien ses màquines milloren ses propietats o renoven sos establiments.
 Algunes cooperatives obreres de consum—porugues d'esmerçar sos capitals col·lectius, ajuntant-los entre elles per a fundar un banc cooperatiu o continuar la ja començada cooperativa de producció envers altres articles també (nen, ja en títols de deute o en metàl·lic els seus fons en cases de banca i en les caixes d'Estalvis. Molts altres obrers també tenen els seus estalvis en les caixes esmentades.
 No us sembla, companys, que tots aquests milions de pessetes que el nostre enemic comú el capital té en son poder el menys que podríem fer és emprar-los en el que nosaltres mateixos tant necessitem, o sigui construint cases, tot el més higiènicques possible i de lloguer econòmic?
 Si tots aquets milions de pessetes són estalvis de la previsió de les classes treballadores queson precisament, les que sofrim la crisi de la habitació, tan difícil fóra posar se d'acord les mutualitats de Barcelona per un costat i les cooperatives obreres de consum per l'altre?
 Segurament se sumaríen molts treballadors dels que tenen també els seus estalvis a les caixes de previsió.
 Si, doncs, totes les mutualitats indicades les formen treballadors i classe mitja, de diverses maneres de pensar, de totes les indústries, oficis i comerços. Si precisament aquestes classes són les úniques afectades, al menys que podem fer—prescindint de tot element oficial que ha demostrat no volguer fer res en pro dels que som dignes de tot, es fer el que en tots els ordres de la vida hauríem de fer sempre, pensar en emancipar-nos col·lectivament, sense demanar almoïna a ningú i preparar-nos per a quan sigui l'hora per a apoderar-nos dels carrers d'elecció popular per a fer, des de allí, el que els que hi són no saben o no volen fer respecte a la desaparició de les misèries barraques, procurant a l'enxems habitació a tothom i no parant fins que els pobres propietaris hagin de vedre's les cases per manca de llogaters.
 Ve't-aquí per on podria començar el Front Únic.

B. Farré

Esmena El dibuix del company SHOM que publicàvem la setmana passada, titolat «El front únic obrer», duia la següent llegent: «Ve'u's-aquí una lliçó. Els més que són ben rucs, davant del perill formen la unió. És que els homes no som prou rucs?» Havia de dir: «Ve'u's-aquí una bona lliçó. Els rucs, que són ben rucs, davant del perill formen la unió. És que els homes no som prou rucs?»

Oficina Internacional del Treball

El problema de l'habitació obrera a Europa des de la guerra

L'Oficina Internacional del Treball acaba de publicar una Memòria (*Les problèmes du logement en Europe, depuis la guerre. Bureau International du Travail. Ginebra, 1924. 534 pag. preu, 7.50 francs suïssos*) en la qual s'examinen els problemes de l'habitació que s'han presentat després de la guerra en 17 països europeus, i es detallen les mesures adoptades per tal de solucionar-los.
 Comença la Memòria amb un estudi de conjunt en el qual queden indicades les principals característiques de la situació i les tendències que sobre aquest punt es manifesten.
 A aquesta exposició se segueix un estudi més detallat relatiu a cada un dels 17 països que hi venen compresos. En les seves planes conté la Memòria tota mena d'informes referents a manca d'habitacions, a la protecció del llogater i el Foment de la construcció.
 Del mateix modo relata la Memòria, per ço que a certs països fa referència, les disposicions adoptades a l'objecte de reglamentar la utilització de les vivendes i esposa les lleis relatives a l'assumpit, exposant les estadístiques demostratives dels resultats obtinguts en aplicar aquesta mena de legislació.
 Les qüestions purament tècniques i altres relatives a urbanització, així com les que's relacionen amb la formació de ciutats-jardins i a colonització, tot el qual presentava una especial importància abans de la guerra, s'han omït, tenint en compte que no entren en el radi d'acció de la enquesta que ha dut a cap l'Oficina Internacional del Treball. Pel demés, l'obra en qüestió crida l'atenció dels interessats en aquests problemes sobre certes característiques generals posteriors al període bèlic.
 Abans de la guerra s'observava en diferents països una veritable penúria d'habitacions obreres, però el problema principal i el més primordial de la reforma, eren sempre la millora qualitativa de les condicions d'habitació, per exemple, supressió de barris excessivament poblats, urbanització, ciutats-jardins, colonització, millorament dels mitjans de transport, etc.
 A partir de la guerra, la necessitat que mes s'ha imposat ha sigut la construcció de cases que poguessin ocupar gent que's veíen amb la trista perspectiva de dormir al ras. La característica principal dels intents que han sigut estudiats per a resoldre el problema estriba en l'intervenció cada dia major de les autoritats públiques. Per primera volta l'Estat ha intervingut en les relacions entre propietaris i llogaters, i ha limitat el dret que tenien de concloure contractes sense cap mena de restricció.
 Hi han països on l'estat arriba fins a preocupar-se de l'us que fan els llogaters de llurs habitacions, per exemple, les habitacions desocupades o utilitzades insuficientment han sigut objecte de requisita i, en certs casos, l'Estat s'ha incautat de les cambres sobreres en els pisos considerats massa grans per a llurs ocupants.
 Demuestra la Memòria que el factor principal de la paralització de l'indústria de l'edificació és la manca de capital, un cop han sigut desaparegudes les dificultats de la guerra.
 El capital, en efecte, no ha vist molt belles perspectives de col·locació remuneratòria en negocis de construcció.
 Per raó de les restriccions introduïdes en lo referent a lloguers, el producte no bastava a amortitzar els capitals esmerçats ni produïa un interès raonable.
 Els capitalistes han sigut atraits per col·locacions mes profitoses de diner i s'ha fet necessari lluitar contra aqueixa tendència. De més, l'Estat s'ha vist en el cas de intervenir emprant els propis recursos per tal de posar en moviment el mecanisme econòmic indispensable per a la construcció de nous edificis, única solució estable per a remeiar d'una fàsis definitiva la manca d'habitacions.
 Aquesta obra ofereix nombroses dades sobre els programes adoptats sota aquest aspecte en els diferents països. La

manca d'habitacions, ve a dir, ha plantejat un problema immediat la ràpida solució del qual no pot pervenir de mesures urgents, sinó únicament de mètodes d'acció lenta i segura, fundant-se en la col·laboració netament definida de cada govern i de quants elements s'interessen pel progrés social.

Què fas pel millorament de la nostra societat? Com contribueixes al manteniment de la premsa socialista i obrerista?

El Congrés de Hull

La poderosa organització de sindicats britànics (*Trade Unions*) ha celebrat el seu Congrés anyal a la ciutat d'Hull, del 1 al 6 de setembre. 750 delegats representant a més de quatre milions i mig d'obrers organitzats varen reunir-se en la Casa de la Ciutat de Hull on s'ha celebrat aquesta assemblea que és ja el 56.6 Congrés de *Trade Unions* britànics. Presidia el company A. A. Purcell, membre del Parlament britànic.
 Els comunistes, dirigits hàbilment per Harry Pollit, secretari de la Secció britànica de la Internacional Comunista, han sostingut una lluita aferrissada que ha conseguit l'objecte que es proposaven que no era altre que fer-se el centre de totes les discussions i impressionar els delegats amb llur verbositat revolucionària. Una altra vegada han sigut derrotats per majories aclaparadores però ells no han reparat en abusar de la tolerància i consideració que per tota mena d'idees i propagandes solen tenir els homes que s'inspiren en els antics principis del Socialisme internacional. La presència de la delegació de Sindicats russos i el discurs moderat i conciliador de llur president Tomsky, conseguiren en la sessió del dia 4 que el Congrés aprovés fàcilment autoritzar al Consell Central de les *Trade Unions* per a que, dintre de les limitacions que imposa la disciplina de la Federació Internacional Sindical, treballés per la unió de les organitzacions proletàries de tot el món.
 El Congrés va aprovar altres importants resolucions entre elles una demanant la ratificació de l'acord russo-britànic; un altra encarregant al Consell General de *Trade Unions* la redacció d'un plan d'organització per indústries; un altra relativa a l'organització dels obrers camperols conseguint per a ells l'establiment de la setmana de 48 hores de treball; un altra creant un Comitè mixte de les *Trade Unions* i del *Labour Party* per a que estudiés les formes pràctiques de nacionalització de l'indústria; un altra sobre la immediata aplicació del control obrer; un altra rebutjant l'arbitrage obligatori i proclamant el dret lliure restringit a la vaga; i un altra dels minaires reclamant del Govern laborista immediata legislació conduent a la nacionalització de les mines i del subsoil.
 Varen elegir-se els membres del nou Consell General, designant a A. Purcell delegat de les *Trade Unions* per a assistir al proper Congrés de l'*American Federation of Labour* junt amb Ben Smith també membre del Parlament. A. G. Walkden fou nomenat delegat per a assistir al Congrés de les *Trade Unions* del Canadà.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL
 28.ª llista de quantitats rebudes
 Ciutat.—J. A., 5 pts.; J. R. C., 2 pts.; M. R., 10 pts.; A. F. L., 5 pls.; C. A., 10 pts.; M. C., 2 pts.; R. D., 3 pts.; J. P. E., 2 pts.; J. Ll. P. F., 1 pts.; J. C., 5 pts.; R. R., 1 pts.; J. A., 5 pts.; J. B., 4; M. E., 5 pts.; F. B., 5 pts.; J. B., 2 pts.; V. S., 3 pts.; J. R. T., 4 pts.; J. C., 2 pts.
 Total, 76.- ptes.
 A tots el nostre agrament.

J. M. PROUS i VILA
LA LLUNA DINS EL LLAC
 (CANÇONS I POEMES)
 Per comandes a la llibreria Bibliofiteca, Llovera, 13. - Reus.
 S'ha posat ja a la venda en les llibreríes de Barcelona

Els nostres lectors no han d'oblidar que aquest número de JUSTICIA SOCIAL ha estat revisat per la censura militar

Als amics de "Justicia Social,"

Penseu que aquesta fulla destinada als obrers, és redactada per obrers, que, demés de consagra-hi generosament llargues hores de treball extraordinari, han vingut fen, per a mantenir-la, els màxims sacrificis econòmics.
 Però no basta el nostre esforç...
 Necessitem la cooperació de tots.
 JUSTICIA SOCIAL no reb cap subvenció de cap institució ni de cap organisme. No pertany a cap empresa ni a cap cenacle. És de tots nosaltres. És el vostre periòdic i a tots us pertoca ajudar-lo i mantenir-lo.
 Amics, capaciteu-vos de la vostra responsabilitat en aquests moments!
 Que cada u, en la mesura gran o xica de les seves forces, compleixi amb el seu deure com nosaltres complim amb el nostre.

Una carta d'uns presos

Hem rebut la següent carta d'uns amics reclusos a la presó de Barcelona. La publiquem sense posar-hi de la nostra part cap comentari, ni en pro ni en contra.
 Ve'u's-la-aquí:

«Els Presos Socials als Treballadors.
 Com que en el periòdic comunista «La Batalla» hom llegit una desesperada apel·lació a la solidaritat dels treballadors, en nom dels presos, és precis que nosaltres, els presos, diguem quelcom d'aquesta nota.
 En primer lloc, hem de fer contar, per a que no sigui sorpresa la bona fe d'alguns sindicats i d'alguns companys que els presos als quals es refereix aquest periòdic són tan sols els comunistes; com són: H. Arlandis, Tirado o Diarot, A. Pumarega, R. Merino Gracia, Disideri Trilles, Manel Vall, E. Rodríguez, i J. Teixidó, els quals, ademés, cobren del «Socorro Rojo Internacional.»
 Creïem que és un deure nostre fer patent això i a la vegada dir que nosaltres res esporem de la pública caritat, tota vegada que pertencem a una organització, la C. N. del Treball, i aquesta organització té el seu comitè pro-presos, que ha d'actuar com les circumstàncies l'hi permeten, i que ens mereix tota la confiança.
 Fem aquesta aclaració a la tèrbola nota de «La Batalla» per a que ningú pugui enganyar-se i per a posar les coses en el seu degut lloc, demostrant que totes les subscripcions pro-presos obertes en les columnes d'aquest periòdic són íntica i exclusivament partidistes, de les quals no participen més que els senyors ja citats més amunt, els quals, com nosaltres, pertanyen a la organització de la Confederació, més que com a treballadors, com a polítics.
 En nom dels presos socials de la Presó Model de Barcelona,
José Domingo — José Piedra — J. Rosquillas — Antonio Soler.

SETMANARI SOCIALISTA

Justicia Social
 2.ª època
 CIÈNCIES - LITERATURA - ARTS
 REDACCIÓ:
 Carrer de Guardia, 14, pral. - BARCELONA
 ADMINISTRACIÓ:
 Marçal Badia, Llovera, 13. - REUS
 REDACTORS I COL·LABORADORS:
 Gabriel Alomar - Serra i Moret
 Josep Comaposada - Alfons Maseras - Dr. Agudé Miró - Cristófor de Domènec - J. Carner Ribalta - J. Llorens i Artigas
 Dr. Emili Mira - Vicens Villarassau
 Dr. Joaquim Xirau - Francesc X. Casals - «Apa» - Rosend Llates
 Dr. Muntanya - Francesc Viladomat - Sara Llorens - Manuel Galés
 «Galdric», - Marius Vidal - Ferrán Cuito - B. Farré - Josep Ricart i Sala - Manuel Escorza - Josep M. Pou i Sabater - J. Recasens i Mercadé - Rafael Campalans - Francesc Gandia - Dr. Josep Amador Emili Saleta - «Shum», - F. Cañadas - Josep M. de Sureda - J. Roura i Torrent - Manuel Alcántara i Gussart - Dr. Cosme Rofes - Ignasi Iglesias - Roc Guinart - Dulç Puigades - Joan Fronjosa - Balagué Baró - R. Ràfols Camí - Jaume Cardús - J. Durán i Guardia - Joan Forment
 REDACTORS-CORRESPONSALS
 Albert Schneeberger - Rafael Ramis, França
 Joan Comorera - Argentina
 Carlota Góterres - Xile
 René Lyr. - Bèlgica
 Roberto Marvasi. - Itàlia
 Dr. Andrés Ovejero. - Madrid
 PREUS D'ABONAMENT:
 Catalunya i Provincies:
 Trimestre, 2'50 ptes. - Mig any, 4'50 ptes. - Un any, 8 ptes.
 Estranger:
 Mig any, 5'75 ptes. - Un any, 10'50 ptes.
 JUSTICIA SOCIAL és l'únic periòdic socialista que es publica a Catalunya. Teniu el deure d'ajudar-lo.
 SUSCRIVIU-VOS-HI personalment a la redacció o a l'administració, o bé trametent l'import de l'abonament a l'administrador, amb segells de correu, gir postal, etc.
 La misèria material i espiritual pot excusar, en certa mesura, la manca d'heroisme, mai justificar la nostra abjecció i la nostra vilesa
 Imp. BIBLIOTHECA - Reus.

J. M. PROUS i VILA
LA LLUNA DINS EL LLAC
 (CANÇONS I POEMES)
 Per comandes a la llibreria Bibliofiteca, Llovera, 13. - Reus.
 S'ha posat ja a la venda en les llibreríes de Barcelona

Com podeu ajudar,eficacement a la nostra obra:

- I Suscrivint-vos a JUSTICIA SOCIAL pel termini més llarg possible. Així simplifiquem la nostra feina administrativa i ens aporteu quantitats en el moment que ens són més necessaries.
- II Exigit que al quiosc o lloc de venda de periòdics on tingueu costum de comprar-ne tinguin JUSTICIA SOCIAL puntualment cada dissabte. El nostre periòdic es publica amb regularitat absoluta.
- III Interessant-vos per a que els venedors fixes exposin JUSTICIA SOCIAL en lloc ben visible, i demanant el nostre periòdic als venedors ambulants.
- IV Comprant setmanalment uns quants números i revenent-los entre els vostres amics i companys de treball, augmentant cada setmana aquesta distribució amb un exemplar més.
- V Cercant nous subscriptors.
- VI Procurant que les Associacions, entitats, cooperatives, barberies, bars, etc. freqüentats per vosaltres, tinguin sempre JUSTICIA SOCIAL.
- VII Remesant els números lleigits, que no volgueu col·leccionar, als vostres amics de fora, recomanant-los l'atenta lectura i suscripció.
- VIII Si viviu fora de Barcelona, constituint, amb petits nuclis d'amics, «Comitès propagadors» de l'ideari de JUSTICIA SOCIAL per a fomentar la seva difusió.
- IX Organitzant entre els vostres companys subscripcions per ajudar a l'obra de JUSTICIA SOCIAL i remesant-nos mensualment les quantitats recaptades.
- X Cooperant periòdicament a la suscripció oberta per a ajudar JUSTICIA SOCIAL en la mesura, gran o xica, de les vostres possibilitats. Penseu que moltes aportacions modestes poden sumar una gran quantitat.